

L'exposició *En veu baixa* d'**Antoni Llena**, comissariada pel mateix artista i **Àlex Susanna**, està concebuda com un Quartet en quatre moviments. Cada exposició de Llena se'ns lliura i presenta com un concert de signes plàstics amb què revisita la pròpia obra bo i esbarriant-la i reordenant-la per calibrar quin és el seu grau de resistència i quina la capacitat d'associar-se i generar nous sentits, per dissonants o ambivalents que siguin. Tot això no seria possible si la seva obra no se sustentés sobre una paradoxa tant desconcertant com decisiva: feta com està de sobrants i escorrialles, un pensament d'allò més suggeridor li insufla la mica d'aire que necessita per viure.

Una obra plena d'estrips, trencs, plecs, doblecs, fissures i sutures amb què prova d'habitar el full en blanc –o la blancor del buit, quan es tracta d'obres tridimensionals–, reconstruir alguna cosa i fer del silenci una partitura significant.

